

Anouilh: *Antigone*; Bussum; De Toneelcentrale; p. 56; vertaling: Adriaan Morriën; IBOA, Amersfoort.

Uit: *Nu ben ik alleen*.

Creon heeft Antigone er bijna van overtuigd dat zij het leven belangrijker vindt dan haar principes: "Je zult me wel minachten, maar je zult het zien, de belachelijke troost van ouderdom is misschien niets anders dan de ervaring, dat het leven toch geluk is". Antigone legt hem uit wat zij onder geluk verstaat.

Antigone:

Geluk... (op zachte toon) Hoe zou dat er wel uitzien, mijn geluk? Wat voor een gelukkige vrouw zal er uit de kleine Antigone groeien? Wat voor armzaligheden zal ook zij moeten uithalen, iedere dag weer, om haar kleine deel geluk met moeite binnen te slepen? Wie zal zij wat moeten voorliegen, tegen wie glimlachen en aan wie zich moeten verkopen? Wie zal zij moeten laten sterven, terwijl zij haar hoofd afwendt?

(...)

Neen, ik houd mijn mond niet. Ik wil weten hoe ik het zal moeten aanleggen om ook gelukkig te worden. En ik wil het nu weten, want ik moet nu meteen kiezen. U zegt dat het leven zo mooi is. Ik wil weten hoe ik het moet aanleggen om te leven.

(...)

Ja, ik hou van Hemon. Ik hou van een Hemon, die jong en onverbiddelijk is, een Hemon die veeleisend en trouw is, net als ik. Maar als hij uw leven moet leiden en uw geluk hem te beurt moet vallen, met alles wat dat aan slapheid veronderstelt, als Hemon niet meer van kleur verschiet, wanneer ik van kleur verschiet, als hij niet meer gelooft dat mij een ongeluk is overkomen wanneer ik vijf minuten te laat ben, als hij zich niet meer alleen op de wereld voelt en mij verafschuwt, wanneer ik lach zonder dat hij weet waarom, als hij ook mijnheer Hemon moet worden en als hij ook moet leren "JA" te zeggen, dan houd ik niet meer van Hemon!

(...)

Ik weet heel goed wat ik zeg. Maar u hoort mij niet meer. Mijn woorden komen nu van te ver, uit een koninkrijk waar u niet meer komen kunt, met uw rimpels en uw wijsheid en uw reumatiek. (*Zij lacht.*) Ik moet werkelijk lachen, Creon, want ik zie je nu ineens zoals je geweest moet zijn toen je nog pas 15 jaar was. Hetzelfde gebaar van onmacht en hetzelfde geloof tot alles in staat te zijn. Het enige wat het leven aan je veranderd heeft, zijn die grijze haren en de rimpeltjes in je gezicht.

(...)

Waarom wil je toch dat ik mijn mond houd? Omdat je weet dat ik gelijk heb? Geloof je soms dat ik niet in je ogen kan lezen, dat jij het ook weet? Je weet dat ik gelijk heb, maar je zult het nooit bekennen, omdat je op het ogenblik vecht voor je geluk als een hond voor zijn klui.

(...)

Ik walg van jullie allemaal met jullie geluk! Met jullie leven waar je kost wat het kost van moet houden. Jullie zijn net honden die likken aan alles wat ze op hun weg vinden. En dat kleine kansje dat je iedere dag hebt, wanneer je tenminste niet al te veeleisend bent. Maar ik wil alles, en op slag - en er mag niets aan ontbreken of anders bedank ik er voor! Ik wil niet bescheiden zijn en me tevreden stellen met een klein beetje als ik erg zoet ben geweest. Ik wil nu op dit ogenblik zeker zijn van alles en het moet even mooi zijn als toen ik nog een klein meisje was - of anders wil ik sterven.